

at jeg har opfattet det som en Aftale eller om man hellere vil kalde det saaledes, en Forstaaelse. Den ærede Ordfører indrømmede, at 800,000 Kr. til Udrustning er en Aftale, men derfor er Folkethinget ikke bundet til at bevilge dem. Men ligesaa bestemt som den ærede Ordfører opfattede det som en Aftale, ligesaa bestemt opfatter jeg det som en Aftale, at der skulde bevilges 1,700,000 Kr. til Nybygninger i 10 Aar, og jeg ansaa dette for en bestemtere Aftale end det Andet; thi der er der en hel Korrespondance, hvorpaa det begrunder sig, hvorimod jeg ikke tror, et kan vises Ord i de trykte Forhandlinger om, at der er Aftale om de 800,000 Kr. Jeg kan fremdeles ikke forstaa, at der paa Grund af det nævnte Forbehold kan være Tale om, at Bevillingen til Flaadens Nybygninger i Finantsloven skulde have en helligere Karakter end nogetsomhelst Andet, der forlanges i Finantsloven. Det staar komplet ens. Det er tydeligt, at naar der ikke er ganske ekstraordinære Forhold til Stede, er det naturligtvis Thingenes Indvilgelse, som skal havees der til, men det skal der for det One som for det Andet, saa at der ikke er Noget helligt for det One mere end for det Andet. Jeg gjentager, at der staar i Forbeholdet: naar det vedtages af Rigsdagen, og hvis Rigsdagen vedtager en samstemmende Beslutning om, hvad der skal anvendes, er der ikke Nogen i Regjeringen, der tænker paa at gjøre det anderledes. Endelig er der til Slutning en Udtalelse, som den ærede Ordfører fremsatte, og som jeg bestemt maa protestere imod, nemlig at Flaaden paa nogen Maade skulde være sat ud af Spillet af Landetaten. Flaaden har akkurat samme Opgave som i 1880, den Opgave, som var fremsat meget omstændeligt i Bemærkningerne til Lovforslaget om Søværnets Ordning, og som jeg ikke skal komme nærmere ind paa her. Den er dels at bidrage til Kjøbenhavns Forsvar, dels at sørge for at vedligeholde Forbindelsen mellem Landsdelene og dels at søge i Forbindelse med Hæren at aflaa en Vandgang paa Sjælland. Den ærede Ordfører har heller ikke Ret i, at vi nu koncentrere alt Forsvar om Kjøbenhavn. Det er gjentagende sagt fra vore Modstanderes Side, men det er dog ikke rigtigt. Jeg skal naturligvis ikke komme videre ind paa det Spørgsmaal her, thi det er sagt saa mange Gange, at Kjøbenhavn er kun det Sted, man trækker sig tilbage til, naar man ikke længere kan føre Kampen ved Rysterne eller i aaben Mark. Man forsøger paa Sjællands Ryst at standse Fjendens Vandgang; kan man ikke det, og kan Hæren ikke standse Fjenden i aaben Mark, først da trækker man sig tilbage til det befæstede Kjø-

benhavn. Den ærede Ordfører vil ogsaa se Tegnet derpaa, idet han vil se, at der i de af Regjeringen fremsatte fuldstændige Befæstningsforslag ogsaa var foreslaaet Befæstningsanlæg i Sjælland. Deraf fremgaar, at der ikke er tænkt paa et udelukkende Forsvar af Kjøbenhavn. Jeg har ogsaa bestandig fastholdt Algersø Sundprojektet og erklæret, at det kun er udsat, idet det ikke kan nytte at paabegynde det, før Søbefæstningen ved Kjøbenhavn er fuldendt, saa at Flaaden bliver friere i sine Bevægelser. Jeg gjentager, at der ikke er nogetsomhelst Grund til den Paastand, at Flaaden i denne Mel tid, siden 1880, skulde være paa nogetsomhelst Maade sat udenfor Spillet, det er langt fra.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Nei, de 800,000, dem er Thinget her gaaet ind paa, idet de uden Forbehold have vedtaget en Lov, som var bygget paa de 800,000. (Modsigelse). Jo, Bestemmelsen om Udrustninger i Søværnsloven var udtrykkelig bygget paa en Meddelelse til Udvalget om, at man brugte 800,000 Kr. om Aaret. Derimod har man saa ingen Indsigelse gjort fra Thingets Side, idet man har erkjendt, at det maatte være saaledes. Man har tiet og taget Loven uden at sige Noget. Derfor siger jeg, at Thinget var, man kan sige by honour bundet til denne Betingelse, og den har været holdt. Men hvad det Andet angaar, maa jeg bestemt fastholde, at den ærede Minister her har en strengere Forpligtelse end nogen Minister med Hensyn til nogen anden Lov, fordi han udtrykkelig har paa en Maade lovet eller gjentaget eller givet Garantier for sin Grundlovstroffab med Hensyn til dette Punkt her for at faae Loven. Det har været Forudsætningen, den udtrykkelige Forudsætning, som han er gaaet ind paa, og der er kun en eneste Maade, hvorigjennem Ministeren kunde fri sig for den Forpligtelse, nemlig ved at paastaa, at der ved Begrebet Grundlovstroffab dengang var tænkt paa det, som Administrationen nu foretager sig. Det hører jeg ogsaa stadig, han kommer tilbage til, at den almindelige Regel naturligvis ogsaa er, at man holder sig til Rigsdagens Bevillinger, men under særlig ekstraordinære Forhold gælder det ikke. Det protesterer jeg bestemt imod, thi den Grundlovstroffab, den Bevillingsmyndighed, der der er Tale om — Rigsdagens Myndighed — er saa tydeligt og klart udtrykt i Forbeholdet, at den ærede Minister ikke med nogetsomhelst Haab om at komme igjennem vil kunne forsøge at svække den eller give den